

POSTANOWIENIE

Dnia 17 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

w sprawie **J. R.**

skazanego z art. 177 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 17 maja 2017 r.

zażalenia obrońcy skazanego wniesionego na zarządzenie Przewodniczącego IX Wydziału Karnego – Odwoławczego Sądu Okręgowego w K. z dnia 23 marca 2017 r., sygn. akt IX Ka (...) (IX WKK (...)), odmawiające przyjęcia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 4 listopada 2016 r., sygn. akt IX Ka (...), na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K., wyrokiem z dnia 4 listopada 2016 r., sygn. akt IX Ka (...), utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 19 stycznia 2016 r., sygn. akt II K (...), skazujący J. R. za czyn z art. 177 § 2 k.k. na karę roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby dwóch lat (w wyroku tym zamieszczono także dalsze rozstrzygnięcia).

Kasację od wyroku sądu odwoławczego wniosła obrońca skazanego podnosząc w niej inne, niż wymienione w art. 439 k.p.k., rażące (w jej ocenie) naruszenia prawa procesowego.

Wskazany wyżej zarządzeniem Przewodniczącego IX Wydziału Karnego – Odwoławczego Sądu Okręgowego w K. odmówiono przyjęcia przedmiotowej kasacji wskazując, że zgodnie z art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można

wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, zaś analiza treści kasacji nie wskazuje, aby została ona wniesiona z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k., co otwierałoby możliwość wniesienia kasacji na podstawie art. 523 § 4 k.p.k.

W zażaleniu na to zarządzenie obrońca podniosła, że zostało ono wydane z obrazą art. 523 § 1 k.p.k. W ocenie obrońcy, kasacja nie została oparta o art. 523 § 4 k.p.k., ale o art. 523 § 1 k.p.k. tj. o „inne rażące naruszenie prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia”. Spójnik „lub” zamieszczony w treści art. 523 § 1 k.p.k. zdaniem autorki zażalenia oznacza, że kasacja może być wniesiona również z powodu innego naruszenia prawa niż wymienione w art. 439 k.p.k. Podnosząc powyższe skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego zarządzenia „i nadanie sprawie przez Sąd Okręgowy w K. dalszego biegu”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne.

Art. 523 § 1 k.p.k. wskazuje podstawy kasacji, natomiast w przepisie tym, jak i w § 2 i 3 tego artykułu określono ograniczenia jej wnoszenia. Nadzwyczajność tego środka zaskarżenia przejawia się m. in. w tym, że nie może on zostać wniesiony od każdego prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie. W art. 523 § 2 k.p.k. ustawodawca ograniczył możliwość wniesienia kasacji na korzyść skazanego do tych wyroków, w których doszło do skazania za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Wyjątki od tego ograniczenia przewidziane są w art. 523 § 4 k.p.k. w punktach 1 i 2. Punkt 2 nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie, albowiem dotyczy wyłącznie tzw. kasacji nadzwyczajnej, wnoszonej przez podmioty szczególne, wymienione w art. 521 k.p.k.

W art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k. dopuszczono wprawdzie możliwość wniesienia kasacji na korzyść także od wyroku skazującego na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, ale wyłącznie wówczas, gdy wniesiono ją z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (stanowiących tzw. „bezwzględne przyczyny odwoławcze”).

Art. 523 § 1 k.p.k. nie ma charakteru konkurencyjnego względem art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k., co zdaje się sugerować autorka zażalenia. Art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k. przedmiotowo zawęża zakres spraw, w których można wnieść nadzwyczajny środek zaskarżenia. Oba przepisy analizować więc należy łącznie.

W tym stanie rzeczy najgłębsze chociażby przekonanie skazanego i jego obrońcy o wadliwości procedowania sądu odwoławczego, nie może podważyć nie budzących wątpliwości wyżej wskazanych norm karnoprosesowych. Stosownie do art. 176 ust. 1 Konstytucji RP, postępowanie sądowe w Polsce jest co najmniej dwuinstancyjne, a przy tym, gdy chodzi o postępowanie karne, nie budzi wątpliwości, że ma ono charakter jedynie dwuinstancyjny. Tym samym kasacja nie jest skargą trzecioinstancyjną i prawo do jej wywiedzenia nie stanowi prawa gwarantowanego Konstytucją, co podkreśla się w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego (zob. wyrok TK z dnia 16 stycznia 2006 r., SK 30/05, OTK-A 2006, z. 1, poz. 2). Uregulowania k.p.k. ograniczające prawo do wniesienia kasacji od każdego prawomocnego wyroku pozostają w zgodzie z konstytucyjnym prawem do sądu, określonym w art. 45 ust. 1 Konstytucji RP (zob. uzasadnienie wyroku TK z dnia 17 maja 2004 r., SK 32/03, OTK-A 2004/5/44).

Ponieważ zaskarżone zarządzenie jest w pełni zgodne z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. (kasacja w istocie jest niedopuszczalna z mocy ustawy), należało utrzymać je w mocy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.